

Del 1

Kapitel 1

Malmö Nyåret 2010-2011

Måndagen den 31 december var ovanligt hård och kall när den unga kvinnan klättrade upp i lekställningen på skolgården. Hon tog fram ett tågvirke som var av tjugo millimeters fyrslagen naturhampa. Efter att ha fäst ena änden av repet två meter upp i ställningen, knöt hon ihop det i en löpsnara. Hon provade snaran och förvissade sig om att den löpte lätt. Därefter ställde hon sig framför ställningen, såg upp mot den svarta nyårsnatten och tittade sedan på sitt armbandsur av märket Storm. En klocka hon fått i julklapp på julafton en vecka tidigare av sina fosterföräldrar. Hon konstaterade att klockan var 23.47. Hon hade jämt tretton minuter kvar av sitt unga liv. Hon tog av sig sin ryggsäck, tog fram en sminkväska och satte upp sin lilla fickspegel på bänken strax invid lekställningen. Hon vände den så att ljuset från en närliggande lyktstolpe föll på hennes ansikte. Hon målade sig sedan kraftigt svart på ögonlocken och ner under ögat. Hon fortsatte med att måla ett par tårar som skulle se ut att rulla nerför hennes kinder. Innan hon var helt nöjd förstärkte hon målningen runt ögonen med ett par linjer ut mot tinningens hårfäste. Hon avslutade det hela med att måla de fylliga läpparna svarta. Hon tittade sig noga i spegeln och kände sig nöjd med det hon åstadkommit.

Därefter öppnade hon åter ryggsäcken, tog fram ett inplastat pappersark och med hjälp av ett par medförda säkerhetsnålar, nålade hon fast arket på sin svarta midjekorta skinnjacka i höjd med de platta bröstet. Hon konstaterade att klockan hunnit bli sex minuter före midnatt, gott om tid tänkte hon och tog fram en oblat hon tidigare stulit från kyrkan. Hon stoppade den i munnen och började läsa Fader Vår baklänges. Livet har sitt pris, sa hon till sig själv när hon kände sig klar, nu ska jag betala för mig. Därefter klättrade hon upp i lekställningen, stack huvudet i löpsnaran, tog upp en plastpåse ur sin högra ficka, kikade åter på klockan, konstaterade en minut kvar, trädde påsen över huvudet men spände inte åt utan lämnade en springa så att hon kunde följa klockans sekundvisare. När den gick i topp fixerade hon repet om halsen, applicerade plastpåsen väl nerdragen under repet, släppte stödet för fötterna, föll nedåt varvid löpsnaran drogs åt och blodflödet i halspulsådern stoppades omedelbart. Plastpåsen sögs mot ansiktet då hon reflexmässigt gjorde en djup inandning och den slöt om som ett andra skinn vilket gjorde att hennes ansikte såg ut att tillhöra en docka. Det ryckte i hennes spensliga kropp och hon sparkade ut med benen för att sedan bli hängandes lugnt och stilla. Döden inträdde två minuter in på det nya året.

Michael Lundell var 62 år gammal och närmade sig pensionsåldern. Numera hade han problem att knäppa uniformskavajen vid de få tillfällen han tvingades bära polisuniform. Tillsammans med det allt högre hårfästets placering gjorde att den bild man fick av honom var så långt ifrån den bild man hade av hur en polis skulle se ut. Han påminde mer om Andy Sipowicz från TV-serien "På Spaning i New York" än Mikael Persbrandts gängliga karaktär i Beck filmerna. Att han dessutom tyckte att allt var bättre förr, gjorde att han ofta lät en smula bitter och uppgiven och kunde lätt tas för att vara en gnällig gammal gubbe. Själv menade han att han tvärtom var klarsynt och alltid sa som det var och stod för sin åsikt.

Den här nyårsaftonsnatten stod han med sin hustru på uppfarten vid deras gemensamma radhus. De väntade båda på att fyrverkerierna skulle ta fart. Lite sporadiska raketer syntes redan mot den ovanligt klara och kalla natthimlen. Grannens barn lyckades också få fart på några mindre smällare och häxpipor som ven runt på gatan och skrämde gamla fru Jeppssons hund som ylande sprang in i trädgården. Michael Lundell var eftertänksam. Vilken natt eller dag på året passade väl bättre åt att reflektera över tiden, livet och de val man gjort? Framförallt funderade han över vad dessa val inneburit för livet. I och för sig är väl 62 år ingen katastrofalt hög ålder, tänkte Michael, men livet hade varit prövande för den luttrade kriminalinspektören, bitter och besviken på vad tiden gjort med honom. Han hatade att känna sig bitter, hatade att tänka på hur väl han passade in på dessa klichéer av poliser man läste om och såg i de otal svenska deckare som producerades i parti och minut. Varför var det så? Kanske berodde det på alla felval man gjort i livet, tänkte Michael.

1989 fick han chansen att åka som civilpolis för FN till Namibia för att övervaka valet. Efter mycket tvekan valde han att inte åka. Detta ångrade han flera gånger senare i livet. Men chansen kom igen 1995. Kriget på Balkan rasade och samhället skulle återuppbyggas. Svensk polis skulle medverka till att upprätthålla lag och ordning i det sargade landet som slitits sönder av etniska konflikter. Detta år kom att totalt förändra livet för honom. Han kom hem igen efter ett år och kände sig som en gäst, en främling i sitt eget hem. Under de svåra stunder han upplevt drömde han om den dag då han skulle få återvända hem. Fantiserade om hur det skulle bli, hur han skulle vara efterlängtd och saknad, hur hans familj, inte minst hustrun skulle ta emot honom, och liksom inte skulle kunna få nog av honom. Bara vilja vara nära, att få krypa intill. Inget blev som han drömde om. Det var, när allt kom omkring, kanske en bonus bara att få komma hem alls. Det fanns stunder under det året då Michael var säker på att inte få återse sina nära och kära fler gånger. Han var vid åtskilliga tillfällen beredd att säga farväl till livet, säker på att han inte skulle komma levande från Balkan.

Michael befann sig i den lilla orten Ilok i östra Slavonien, på gränsen till Serbien, med endast Donau som gräns mellan de stridande länderna. Det som hände där och det han fick uppleva, satte djupa sår i hans själ som aldrig riktigt ville läka ut. Michael skrev dagbok varje dag, mest för känslan av att dela sina rädslor och sin ångest med någon eller åtminstone med något. En dagbok som, då han kom hem, lades undan på vinden och som han inte orkade läsa. Ingen annan hade heller fått läsa den, inte ens hans hustru. Den stod där om inte bortglömd så i alla fall undansatt för att inte riva upp smärtsamma känslor och minnen igen. Han tänkte att han en dag skulle ta fram kartongen med alla sidorna, läsa, förstå sig själv och förklara för andra hur

djupt hans smärtsamma minnen av den tiden satt i hans själ. Men av bara tanken på att läsa dessa nedtecknade fasor fick han gråten i halsen och lämnade tanken lika fort som den kommit. Han insåg dock att en dag var han tvungen att göra upp med dessa upplevelser för att bli hel igen och släppa det som kändes som ett ok på axlarna. Mer och mer insåg Michael att han borde söka professionell hjälp. Han hade inte fått något som helst stöd eller hjälp i form av avlastningssamtal eller terapi då han kom hem. Detta var en av de saker som svepte genom Michael Lundells hjärna samtidigt som en enorm kaskad exploderade på himlen som sedan lystes upp av ett flertal krevader som exploderade högt över huvudet. Det kändes tragiskt men han såg ingen utväg ur sin inre smärta, en smärta som sakta ätit upp honom och förgjort honom som man.

Just mansrollen var viktig för honom och att inte få bli bekräftad som man, kändes otroligt tungt och till och med en smula förnedrande. Han var ju trots allt polis. Kunde kvinnan som han gett sitt liv åt, inte ge honom möjlighet att få känna sig som en man, vad var då värt något här i livet. Hans längtan kändes speciellt stark en natt som denna. Just nyårsaftons natt hade alltid haft en stark effekt på Michaels känsloliv, en längtan att få börja om, liksom få ta nya tag och släppa alla misslyckanden, att göra nya val och gå vidare. Han uppfattade det som att just nyårsafton var ett förtrollat dygn med magiska krafter, speciellt tolvslaget vid midnatt, att man då kunde backa livet och göra om det som blivit fel under året. I sina drömmar och fantasier denna natt drömde han om att naken få krypa intill, känna hud mot hud, insupa doften av kvinna, känna den salta smaken då han lekte med sin tunga över sin kvinnas kropp, få känna total samhörighet. Samtidigt skämdes han över denna längtan och tänkte på sin ålder. Kunde man bli för gammal för att känna denna längtan? En längtan efter att få visa åtrå, känna sig åtrådd, ha ett värde och vara känslomässigt behövd.

Han vaknade upp ur sina förvirrade tankar och återkom till verkligheten på ett brutalt sätt. Mobiltelefonen i vänstra jackfickan ringde. Dolt nummer. Förmodligen sonen som ringer och vill önska gott nytt år. Å andra sidan hade sonen inte brytt sig om honom under de senaste åren så varför skulle han ringa pappa denna nyårsaftons natt? Det nya året hade redan hunnit bli trettio minuter gammalt. Han hade stått och drömt sig bort, drömt sig bakåt i tiden och inte varit medveten om tolvslaget. Samtidigt som han svarade i telefonen gav han sin hustru en kram och viskade i örat, ”gott nytt älskling.” Hon besvarade hans kram, log och vände sedan ansiktet åter mot himlens stjärnor.

”Hallå det är Micke!”

Han svarade i sin nya mobil telefon. En nymodighet han just fått kvittera ut eftersom hans gamla tjänstetelefon blivit obrukbar. Han hade tappat ner den i toalettstolen när han fumlade fram den samtidigt som han uträttade sitt behov stående. Den största fördelen med att få en modern telefon, tänkte Michael för sig själv, var att han kunde spela wordfeud med sina kolleger och vänner. Michael uppskattade spelet mycket och hade ett gediget och äkta intresse för språk och språkvård. Han hatade alla dessa så kallade författare som fått så stor plats på senare år med sina medelmåttiga och ibland till och med urusla deckare. Deckare som förutom ett torftigt och fattigt språk oftast var fyllda med sakfel om det polisiära arbetet. Han

hade skrattat gott för sig själv när han läste ett uttalande av en polisprofessor som tyckte att en av våra populäraste kvinnliga deckarförfattare skrev ungefär som Nicke Lilltroll pratade. Samtidigt funderade han över hur många som idag egentligen kom ihåg Nicke Lilltroll och speciellt hur han lät. Självt hade han Nicke klart och ljust kvar i minnet efter att ha suttit klistrad vid den gamla rörradion i föräldrahemmet under sin barndoms jular, ivrigt väntande på att nästa lilla episod om Nicke i Trollskogen skulle läsas upp. ”Mossa, mossa på er alla människobarn.”

”Jo Michael, jag heter Kent och ringer från krimjouren. Det är så att vi har en patrull på skolgården vid förskolan vid Rörsjöparken. Ja...gott nytt år förresten!”

”Ja” svarade Michael, ”ett riktigt gott nytt till dig också din stackare som tvingas jobba denna festnatt. Vad är det som har hänt?”

”Jo” fortsatte Kent, ”det är så att en ung flicka har klättrat upp i en klätterställning, satt en plastpåse över sitt huvud och ett rep om sin hals. Hon har sedan fäst repet i lekställningen och låtit kroppen falla ner. Patrullen säger att hon hade ett brev fastsatt på jackan, ja ett sådant där avskedsbrev.”

”Låter som ett ganska rutinartat fall av självmord eller? Har ni någon identitet på tjejen?”

”Nej inte ännu. Patrullen berättade att en hundägare var ute och rastade sin hund vid midnatt. Hundägaren vinkade på den förbipasserande radiobilen och berättade att han sett något inne på skolgården som hängde i lekställningen. Han tyckte det såg ut som en skyltdocka och menade att det var ett sällsynt dåligt skämt. Hänga upp den så där kunde ju skrämman barnen när de återvände till lekplatsen nästa dag. Hundägaren hade aldrig gått fram utan bara sett dockan på avstånd. Han tyckte ändå att polisen kunde ta ner den med tanke på barnen som sagt.”

”Men det var alltså ingen docka”, sköt Micke in när Kent tillfälligt hämtade andan i sin målande beskrivning om vad patrullen rapporterat in.

”Nej”, sa Kent. ”Patrullen körde in på skolgården och lät bilens helljus lysa upp lekställningen. När de kom närmare insåg de att det var en ung människa som hängde där. De undersökte givetvis kroppen, tog ner henne och fotograferade knopen i repet runt halsen precis enligt rutinerna. Hon var ju fortfarande varm. De sa att det var en tjej i kanske 17-18 års ålder. Kortklippt korpsvart hår och hon var klädd som en punkare och hade nålar och ringar i både näsborren och båda öronen. Kraftigt målad och dessutom hade hon en lång orm tatuerad på vänster arm. Ormens huvud slutade med öppen mun och utstickande tunga på hennes hand. Ambulans är larmad och bör vara på plats när som helst om den inte redan är där. Hon var ju som sagt fortfarande varm så vi tog ambulans och inte transporttjänst. Jag gissar att hon förs till akutintaget på sjukhuset. Men allt tyder på att hon dessvärre lyckats i sitt uppsåt, att hon är död.”

Michael lyssnade men förstod fortfarande inte varför man ringde till honom om detta rutinärende.

Kent fortsatte: ”I brevet framgick att hon hängt sig exakt vid midnatt, alltså precis när det nya året inträdde. Det verkar som någon slags rituell handling. Det som också är konstigt är att hon nämner ditt namn i avskedsbrevet.”